

Anticlimax

Brrrr.... KOUD!

Ik probeer mijn ogen te openen maar het gebonk in mijn bovenkamer is van een niveautje 8 op de schaal van Richter. Begrijpen waar ik me bevind is op zich al een hels karwei. Ik tracht te focussen en pers mijn ogen tot spleetjes, ik zie wimpers en vaag licht en het is verrekte koud. Langzaam laat ik mijn handen over mijn lijf glijden en merk dat ik ook niet echt winterklaar ben zullen we maar zeggen. Een niemendalletje van een jurkje en dunne panty's volgens mij. Naast me voel ik iets leerachtigs en gok dat het de achterkant van de bank is. Pff, ingeklemd dus tussen bank en muur. Hoe ben ik hier nu weer beland?

Adem in, adem uit, adem in, adem uit.

Nou, met mijn luchttoevoer is niks mis, maar de reuk waar dat mee gepaard gaat is nu niet bepaald om over naar huis te schrijven. Misselijk word ik er van! Kokhalzend probeer ik omhoog te komen en na veel hangen en wurgen zit ik eindelijk op mijn derrière. De misselijkheid zakt een beetje maar opstaan gaat niet echt gesmeerd. Zal ik toch maar weer gaan liggen? Het lijkt me echter een strakker plan om even door te bijten, al krijg ik bij de gedachte aan bijten wel braakneigingen. Bahhhh, die zure vieze smaak in mijn mond.

Ik worstel me op mijn knieën en grijp kordaat de bovenkant van de bank vast om mezelf op te trekken naar een hoger level. Als ik met mijn doppen over de rand van mijn bank kijk ontnemt me dat meteen alle zin om verder te gaan.

De voordeur staat wagenwijd open zo te zien, vandaar die kou. Mijn hersens registreren een grote puinzooi. Ik herinner me een kamer vol mensen die duchtig aan het feesten zijn. Aan de lege en halfvolle glazen en flessen te zien was het iets TE gezellig. Overall liggen resten van hapjes en de overvolle asbakken staan erbij alsof de gebruikers hebben geprobeerd in rook op te gaan. Wat hun waarschijnlijk op den duur is gelukt, er is geen hond meer te zien. Vertrokken zonder iets te zeggen of was ik te ver heen?

Als mijn inmiddels open ogen de mooie zilveren schaal ontdekken die op het randje van de tafel balanceert is dat de druppel die me over het randje pusht. De aanblik van het gestolde laagje vet op de gore zompige ballen.

Met een strakke beweging parkeer ik mijn maaginhoud op de zwevende parketvloer waarbij ik een kunstig patroon van spetters en brokjes op de gestucte muur en de achterkant van de bank drop. Waarschijnlijk allerm minst creatief maar wel spontaan.

Langzaam realiseer ik me dat ik mijn goede voornemen om fris en fruitig het nieuwe jaar in te gaan nu alweer verbroken heb...

©José Bergh-Berben

December 2019